

Milions de catalans parlem només català

written by Llorenç Prats | 30 de març de 2021

Professors de català fan llegir un llibre en català però abans de l'examen s'asseguren que els seus alumnes mirin la pel·lícula i així els poden aprovar. Claustres de professors íntegrament en castellà arreu dels instituts públics de Catalunya alerten als alumnes que el català és una llengua de segona. Alumnes d'ESO amb una lleu experiència lingüística en català acaben l'ensenyament obligatori a Catalunya malgrat una suposada aplicació de la immersió. Són tres exemples reals revelats per fonts sindicals i de com la llengua catalana no acaba de fer la seva funció integradora en molts llocs del país.

L'acord ERC/PSOE del 2020 a nivell espanyol per restablir la immersió tracta de recuperar una situació perduda quan existia una aproximació equilibrada entre l'Administració central i l'autonòmica amb llengua oficial pròpia (entorn del 55% de les competències curriculars). Una situació prèvia on acords semblants entre CiU i PSOE o PP havien deixat palès aquest mateix tipus d'horitzó lingüístic en retrocés pels catalans.

Malgrat tot, des de fonts republicanes s'ha dit que això recuperava la immersió lingüística. S'ha reconquerit un terreny perdut sense avançar.

La nova llei espanyola d'educació, com també passa a l'Estatut, anomena com llengua pròpia, és dir el català, a una llengua que s'ha de situar al mateix nivell que el castellà, amb "l'objectiu de garantir la competència lingüística suficient en ambdues llengües oficials" i al mateix temps determina que es "podran establir exempcions de cursar llengua i literatura catalana en determinades condicions". En ambdós casos, d'acord amb el que es digui en la normativa autonòmica catalana. I per això, hom parla de que s'ha blindat la

immersió lingüística, en la mesura que l'aprenentatge en català i del català depèn dels governs i parlaments dels Països Catalans.

Aquest suposat blindatge depèn, efectivament, com destaquen fonts sindicals, de què efectivament hi hagi immersió en català, de què el català sigui efectivament vehicular i de què els projectes lingüístics per normalitzar el català siguin efectius. Tres condicions que no es donen, majoritàriament, a la pràctica, segons ens confirmen, si més en les poblacions que representen el 90% de la població de Catalunya.

Quan el català com a llengua no és necessària per a quasi res en la vida quotidiana dels catalans, les propostes educatives que provenen de previsions legislatives esdevenen "uns formularis a completar que sovint no mostren ni de lluny la realitat lingüística que vivim". El problema de base, com explica l'Ignasi, professor d'un institut de Cornellà, és que el català "no s'entén com una necessitat, tot i que se'l respecti en general". Aquest mateix professor, amb força anys d'experiència, descriu com tanmateix, s'està un pas de deixar de respectar la nostra llengua, en la mesura "que no és una eina de prestigi com fins ara succeïa".

L'embat dels tribunals espanyols, diguin el que diguin les lleis, encara que siguin lleis orgàniques espanyoles, erosiona contínuament la teòrica posició del català com a llengua vehicular en l'educació, tot desfent, com han explicat des de les xarxes moltes persones, la convicció general de que és imprescindible que el català esdevingui l'única llengua oficial dins l'àmbit escolar i el castellà sigui potenciat com a rellevant llengua estrangera al costat de l'anglès, principalment.